

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14Cob/4/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118368079
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Bebčák
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:6118368079.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Róberta Bebčáka, členov senátu JUDr. Martiny Nemravovej a JUDr. Martiny Brniakovej, v právnej veci žalobcu: SetCar sk, a.s., so sídlom Ulica priemyselná 10, 038 52 Sučany, IČO: 50 387 189, zastúpeného právnym zástupcom JUDr. Tomášom Zbojom, advokátom, so sídlom D. X, XXX XX A., proti žalovanému: KOMUNÁLNA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefánikova 17, 811 05 Bratislava, IČO: 31 595 545, zastúpenému právnym zástupcom JUDr. Felixom Neupauerom, advokátom, so sídlom B. E. X/A, XXX XX I., v konaní o zaplatenie 430,31 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č.k. 5Cb/8/2019-71 zo dňa 26. marca 2019 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Námestovo č.k. 5Cb/8/2019-106 zo dňa 13. novembra 2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Námestovo č.k. 5Cb/8/2019-71 zo dňa 26. marca 2019 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Námestovo č.k. 5Cb/8/2019-106 zo dňa 13. novembra 2019 p o t v r d z u j e .

Žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom v spojení s opravným uznesením okresný súd výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 430,31 Eur spolu s 5% úrokom z omeškania ročne z dlžnej sumy od 28.01.2018 do zaplatenia v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku a výrokom II. priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. V odôvodnení poukázal na žalobu, ktorou sa žalobca proti žalovanému domáhal zaplatenia istiny 430,31 Eur spolu s úrokom z omeškania. Žalobu odôvodnil tým, že na základe škodovej udalosti evidovanej u žalovaného došlo ku škode na vozidle poškodeného, v dôsledku čoho bol poškodený nútený užívať náhradné vozidlo na zabezpečenie svojich potrieb, a to zapožičaním si náhradného vozidla u žalobcu. Po skončení nájmu žalobca vystavil poškodenému faktúru, ktorú si tento uplatnil na náhradu u žalovaného. Oznámením o poistnom plnení oznámil žalovaný šetrenie udalosti tak, že neuznal uplatnenú výšku v plnom rozsahu. Následne poškodený uzatvoril so žalobcom zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorej predmetom bol nárok na náhradu škody vyplývajúcej z predmetnej poistnej udalosti z titulu náhrady nákladov na prenájom náhradného vozidla.

2. Okresný súd mal po vykonanom dokazovaní zistené, že poistenec žalovaného spôsobil škodu na vozidle právneho predchodcu žalobcu - J. I.. Žalovaný časť škody predstavujúcej nárok na náhradu účelne vynaložených nákladov za nájom náhradného motorového vozidla vo výške 1.124,89 Eur uhradil a neuhradená zostala časť nároku vo výške 430,31 Eur. Krátenie tejto náhrady žalovaný odôvodnil odpočtom za prevádzkové náklady vozidla počas prenájmu náhradného vozidla. Žalovaný ale žiadnym spôsobom nepreukázal, že by bol dôvod na odpočet prevádzkových nákladov vozidla

počas prenájmu náhradného vozidla. V konaní nebolo zistené, že by ku vzniku týchto nákladov došlo bezdôvodne, resp. neoprávnene alebo by nesúviseli s poškodením vozidla. Žalobca preukázal ujmu, ktorá spočívala v tom, že poškodený vynaložil náklady na požičanie náhradného motorového vozidla účelne za celú dobu nájmu, a to v zmysle Zmluvy o nájme č. 541 zo dňa 29.11.2017. K zapožičaniu vozidla bol poškodený donútený vzniknutou poisťou udalosťou, ktorú sám nespôsobil. Okresný súd preto uznal opodstatnenosť žalobcom uplatneného nároku na náhradu škody, predstavujúceho časť náhrady nákladov za poskytnutie náhradného vozidla vo výške 430,31 Eur. Žalobcovi súčasne vznikol nárok na zaplatenie úrokov z omeškania v zákonnej výške 5 % ročne. Žalovaný ukončil šetrenie poisťnej udalosti 11.01.2018 a podľa § 797 ods. 3 Občianskeho zákonníka bol povinný poskytnúť poisťné plnenie do 15 dní, t.j. do 26.01.2018. Do omeškania sa preto dostal nasledujúcim dňom, t.j. od 27.01.2018. Žalobca nárok na úrok z omeškania uplatnil od neskoršieho dňa - od 28.01.2018, a preto okresný súd aj v tejto časti žalobe vyhovel a priznal úrok odo dňa uplatneného žalobcom.

3. K námietke aktívnej vecnej legitímácie žalobcu okresný súd uviedol, že škoda v uplatnenom rozsahu poškodenému reálne vznikla na základe dohody o započítaní podľa čl. 5. Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 22.12.2017. Podľa tejto dohody zanikli vzájomné pohľadávky zmluvných strán, a to pohľadávka poškodeného voči žalobcovi podľa čl. 4. tejto zmluvy (odplata za postúpenie pohľadávky) a pohľadávka žalobcu voči poškodenému z titulu nájomného zo Zmluvy o nájme č. 541. Vzájomným započítaním tak došlo k zániku vzájomných pohľadávok zmluvných strán. Žalobca teda platne nadobudol pohľadávku poškodeného na náhradu účelne vynaložených nákladov v súvislosti so vznikom škody. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené. Žalobca tak má aktívnu vecnú legitímáciu. Okresný súd nezistil dôvod, na základe ktorého by zmluva o postúpení pohľadávok mala byť absolútne neplatná. Pre úplnosť okresný súd uviedol, že zo samotného oznámenia o poisťnom plnení vyplýva, že zmluva o postúpení pohľadávky nemôže byť sporná, keďže sám žalovaný vo svojom rozhodnutí o ukončení likvidácie poskytol žalobcovi na jeho účet čiastočné poisťné plnenie. Ak by mal žalovaný akékoľvek pochybnosti o postúpení pohľadávky, nepoukázal by krátené poisťné plnenie na účet žalobcu. O nároku na náhradu trov konania rozhodol okresný súd podľa ust. § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a priznal plne úspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Proti tomuto rozsudku okresného súdu podal v zákonnej lehote žalovaný cestou právneho zástupcu odvolanie z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f), h) CSP. Žalovaný namietal, že rozsudok považuje za nesprávny, nezákonný a arbitrárny. Podľa žalovaného sa okresný súd nevysporiadal so skutočnosťami nevyhnutými pre právne posúdenie veci a navyše svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil. Žalovaný mal za to, že závery rozhodnutia okresného súdu sú nesprávne a nezákonné z dôvodu, že okresný súd sa nedostatočným a nesprávnym spôsobom vysporiadal s námietkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v danom spore. Žalobca poukázal na skutočnosť, že dňa 24.11.2017 došlo ku škodovej udalosti spôsobenej poškodenému O. I., ktorá mala byť spôsobená prevádzkou motorového vozidla poisteného v poisťovni žalovaného. V dôsledku tejto škodovej udalosti bol poškodený nútený užívať náhradné vozidlo na zabezpečenie svojich potrieb a tak došlo k zapožičaniu náhradného motorového vozidla u žalobcu v zmysle Zmluvy o nájme č. 541 zo dňa 29.11.2017. Po ukončení nájmu žalobca vystavil poškodenému faktúru č. 170599. Poškodený so žalobcom uzavrel zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorá vznikla z titulu účelne vynaložených nákladov na prenájom náhradného vozidla. Podľa žalovaného zo skutkového stavu zisteného okresným súdom vyplynulo, že poškodený mal voči žalobcovi záväzok, ktorý spočíval v neuhradenej faktúre. Z toho vyplýva, že poškodený predstavoval subjekt, ktorý bol dlžníkom žalobcu. Žalovaný poukázal na ust. § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka s tým, že uzavretím zmluvy o postúpení nemohlo dôjsť k postúpeniu pohľadávky poškodeného na žalobcu, nakoľko túto pohľadávku žalobcu pred jej cesiou poškodený žalobcovi neuhradil, a preto mu ako pohľadávka nevznikla, ale v danom prípade došlo k postúpeniu záväzku poškodeného, ktorý v zmysle vystavenej faktúry predstavuje práve pohľadávku žalobcu. Inými slovami, uvedeným postúpením došlo medzi poškodeným ako postupcom a žalobcom ako postupníkom k postúpeniu pohľadávky žalobcu, čo bolo v rozpore s ust. § 524 Občianskeho zákonníka. Z predloženej zmluvy o postúpení pohľadávky jednoznačne vyplynulo, že prejav vôle účastníkov najskôr smeroval k cedovaniu pohľadávky a až následne k započítaniu údajne vzájomných pohľadávok poškodeného a žalobcu. Ak poškodený nebol majiteľom pohľadávky voči žalobcovi pred jej postúpením, nemohol túto pohľadávku postúpiť na žalobcu a následne žalobcovi nemohla vzniknúť pohľadávka voči poškodenému na zaplatenie odplaty za postúpenie, ktorú následne žalobca mienil použiť na započítanie. Z týchto záverov podľa žalovaného žalobca nemôže byť aktívne vecne legitímovaným subjektom. Žalovaný poukázal v odvolaní na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo 20/2007 zo dňa 29. januára 2008. Žalovaný považoval zmluvu o

postúpení pohľadávky za právny úkon absolútne neplatný podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka a navrhol v napadnutých výrokoch rozsudok okresného súdu zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie.

5. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného cestou právneho zástupcu uviedol, že tvrdenia žalovaného v podanom odvolaní považuje za neopodstatnené. Okresný súd mal aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu za preukázanú z predloženej zmluvy o postúpení pohľadávky, na základe ktorej došlo k postúpeniu pohľadávky z poškodeného na žalobcu. Žalovaný postúpenie pohľadávky akceptoval, čo je zrejmé z toho, že čiastočné plnenie poukázal na účet žalobcu ako postupníka. Uvedené potvrdzuje aj oznámenie o poistnom plnení, z ktorého vyplýva, že žalovaný vo svojom konaní potvrdil aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu už v rámci likvidácie poistnej udalosti. Keďže žalovaným bolo poskytnuté čiastočné plnenie, nemôže byť sporné, že poškodenému vznikol nárok na preplatenie účelne vynaložených nákladov za nájom náhradného vozidla. K namietanej arbitrárnosti odôvodnenia žalobca uviedol, že z rozhodnutí, na ktoré poukázal žalovaný v odvolaní, vyplýva, že povinnosť odôvodniť rozhodnutie nemožno chápať tak, aby sa vyžadovalo, aby sa na každý argument dala podrobná odpoveď. To, že sa žalovaný nestotožňuje s názorom okresného súdu riadne odôvodneným v napadnutom rozsudku, ešte neznamená, že tým došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces.

6. K námietke absolútnej neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky žalobca uviedol, že skutočnosť, že došlo k prevodu práva medzi žalobcom a poškodeným a súčasne k úhrade predmetnej faktúry, nespôsobuje rozpor s ust. § 524 Občianskeho zákonníka (ďalej aj len „OZ“), či neexistenciu nároku na náhradu škody. V zmysle zmluvy o postúpení pohľadávky došlo k úhrade faktúry a zároveň k postúpeniu pohľadávky, čím zostáva zachovaný zákonný nárok na náhradu nákladov účelne vynaložených za prenájom náhradného vozidla a zmenila sa len osoba oprávnená domáhať sa uspokojenia predmetnej pohľadávky. Poškodený má nárok na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla od žalovaného a nie od žalobcu ako prenajímateľa vozidla. Dlížnikom je tak práve žalovaný a nie poškodený. V čase uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávky došlo k úhrade faktúry, a teda aj ku vzniku škody. Zmluvou došlo k vzájomnému zápočtu nároku na úhradu fakturovaného nájomného s nárokom na zaplatenie odplaty za postúpenie a nie so samotným nárokom na náhradu škody, ktorý bol v zmysle zmluvy postúpený. Tvrdenie, že prejav vôle účastníkov smeroval najprv k cedovaniu pohľadávky a až následne k započítaniu vzájomných pohľadávok, považuje žalobca za nepodložené a účelové. V zmysle zmluvy o postúpení pohľadávky poškodený v rámci jedného dokumentu uhradil predmetnú faktúru za nájom a súčasne postúpil žalobcovi za odplatu svoj nárok na náhradu škody voči žalovanému, čím došlo k úbytku v majetkovej sfére žalobcu. Žalobca v tomto smere poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave vo veci sp. zn. 3Cob/220/2017 a na rozsudok Krajského súdu v Žiline vo veci sp. zn. 13Cob/75/2018. Žalobca považoval za nesprávne tvrdenia žalovaného ohľadom odpočtu tzv. prevádzkových nákladov počas doby prenájmu s tým, že sa jedná o ničím nepodloženú úvahu žalovaného, ktorá nemá reálny základ ani právny rámec oprávnenosti. Práve v dôsledku dopravnej nehody došlo k znehodnoteniu motorového vozidla poškodeného, keď je zrejmé, že opravené vozidlo má na trhu nižšiu hodnotu, ako by bola jeho hodnota v prípade predaja ako nebúraného. Naopak, by potom práve poškodený mohol uvedené zníženie hodnoty požadovať ako náhradu škody a nie tak, ako to tvrdí žalovaný, že sa počas opravy, kedy vozidlo poškodené neužíval, jeho hodnota neznižovala.

7. Na doručené vyjadrenie žalobcu k podanému odvolaniu žalovaný písomne nereagoval.

8. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovaného podľa ust. § 379 v spojení s ust. § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania a verejným vyhlásením rozsudku krajským súdom za rešpektovania ust. § 219 ods. 1, 3 CSP bol rozsudok okresného súdu potvrdený ako vecne správne rozhodnutie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

9. K procesnému postupu krajského súdu, ktorý prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia ústneho pojednávania, sa poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 14Cob/4/2020-121 zo dňa 07.04.2020 s tým, že podľa ust. § 219 ods. 1, 3 CSP bolo miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámené na úradnej tabuli krajského súdu a na webovej stránke tohto súdu v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením, v zmysle uvedeného uznesenia krajského súdu, na základe čoho boli splnené podmienky k verejnemu vyhláseniu rozsudku Krajským súdom v Žiline, v spojení s ust. § 378 ods. 1 CSP.

10. Podľa § 379 CSP, odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov, ak a) od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý, b) ide o nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 a odvolanie podal len niektorý zo subjektov, c) určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

11. Podľa § 380 ods. 1 CSP, odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

12. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

13. Za aplikácie relevantných zákonných ustanovení bol rozsudok okresného súdu posudzovaný krajským súdom v zmysle odvolacích dôvodov, ktoré v podanom odvolaní vymedzil žalovaný, keď namietal nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie. K tejto námietke krajský súd vo všeobecnosti uvádza, že ak odvolateľ v podanom odvolaní namietal skutkové závery okresného súdu, jeho námietka vo svojej podstate smeruje voči výsledkom hodnotenia vykonaných dôkazov zo strany súdu prvej inštancie. V tejto súvislosti krajský súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 14.09.2011, sp. zn. 3Cdo 204/2009, v zmysle ktorého „...Dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O.s.p.). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov“. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04) a aby bolo rozhodnuté v súlade s požiadavkami a právnymi názormi účastníka (I. ÚS 50/04). Do obsahu tohto základného práva nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, alebo dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97). Rozhodnutie okresného súdu v rovine dokazovania a zisteného skutkového stavu bolo vecne správne aj s poukazom na Nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 350/08, podľa ktorého „...dokazovanie v občianskom súdnom konaní prebieha vo viacerých fázach; od navrhnutia dôkazu cez jeho zabezpečenie, vykonanie a následné vyhodnotenie. Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou účastníkov konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný.“. Odvolací súd nezistil taký postup okresného súdu, ktorý by znamenal vybočenie z kritérií vyššie uvedeného hodnotenia dôkazov. Rozhodnutie okresného súdu sa opieralo o tvrdenia a relevantné dôkazy produkované stranami v prvoinštančnom konaní a vychádzalo zo správne aplikovaných a interpretovaných právnych noriem na dostatočne a správne zistený skutkový stav veci. S námietkou nesprávnych skutkových zistení súvisí tiež otázka právneho posúdenia veci okresným súdom. Krajský súd vo všeobecnosti uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Ani jedna z týchto situácií v predmetnej sporovej právnej veci nenastala.

14. Žalovaný v podanom odvolaní namietal aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcu, a to z dôvodu neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky uzatvorenej medzi žalobcom a poškodeným. Krajský súd vo vzťahu k tejto námietke považuje za potrebné poukázať na Zmluvu o postúpení pohľadávky zo dňa 22.12.2017 (č.l. 9 rub spisu) uzatvorenú medzi postupcom T. I. a žalobcom ako postupníkom, ktorej predmetom je postúpenie pohľadávky postupcu v prospech žalobcu ako postupníka voči žalovanému ako dlžníkovi v celkovej výške 1.550,20 Eur vrátane príslušenstva a všetkých práv s ňou spojených. Pohľadávka je definovaná ako pohľadávka, ktorá vznikla z titulu nároku voči poisťovni podľa § 4 zák. č. 381/2001 Z.z. na náhradu účelne vynaložených nákladov za nutné užívanie náhradného vozidla v príčinnej súvislosti so škodou zo dňa 24.11.2017. Z obsahu tejto zmluvy o postúpení pohľadávky medzi žalobcom a

poškodeným tak plynie, že predmetom postúpenia bol nárok poškodeného voči poisťovni, súčasťou ktorého nároku na poistné plnenie bola náhrada nákladov za prenájom vozidla, a práve tento nárok bol predmetnou zmluvou postúpený žalobcovi. Poškodený subjekt mal ako veriteľ pohľadávku voči poisťovni z titulu poistnej udalosti, zodpovedajúcu náhrade nákladov za prenájom vozidla, a túto pohľadávku žalobcovi postúpil. Nemožno preto súhlasiť s tvrdením žalovaného, že by predmetná zmluva o postúpení pohľadávky bola neplatná, resp. že by mala odporovať ust. § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka z dôvodu, že by jej predmetom mal byť dlh poškodeného voči žalobcovi z titulu nájmu náhradného vozidla. Námietačka žalovaného smerujúca k popretiu aktívnej vecnej legitímácie žalobcu tak nemohla byť krajským súdom ako súdom odvolacím vyhodnotená ako dôvodná.

15. Žalovaný v podanom odvolaní vo vzťahu k ním napadnutému výroku I. rozsudku okresného súdu, a to konkrétne vo vzťahu k priznanej istine pohľadávky a k priznanému úroku z omeškania, žiadne bližšie odvolacie dôvody nezadefinoval. Krajský súd viazaný vymedzenými odvolacími dôvodmi žalovaného tak mohol posudzovať rozsudok okresného súdu len v rozsahu a v medziach týchto odvolacích dôvodov žalovaného, obsiahnutých v ním podanom odvolaní. Ak dôvody odvolania žalovaného nesmerovali k priznanej istine pohľadávky, k dobe omeškania a priznanej výške úroku z omeškania, tak potom krajský súd ako súd odvolací nemal priestor k posudzovaniu záverov rozhodnutia okresného súdu, ktoré sa viazali k tejto časti žalobcom uplatneného nároku. Vo všeobecnosti platí, že odvolací súd môže posudzovať rozhodnutie okresného súdu len v rozsahu a v rámci tých odvolacích dôvodov, ktoré odvolateľ vyjadrí. Krajský súd preto nezistil vecnú nesprávnosť rozsudku okresného súdu ani v časti okresným súdom priznaného nároku na zaplatenie úroku z omeškania a paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky.

16. Krajský súd zároveň nevyhodnotil ako dôvodnú ani odvolaciu námietku žalovaného ohľadom nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Krajský súd k tejto námietke vo všeobecnosti uvádza, že odôvodnenie rozsudku je tou časťou rozsudku, ktorá je relevantná a významná z hľadiska presvedčivosti, logickej konzistentnosti a preskúmateľnosti súdneho rozhodnutia. Podľa Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. III. ÚS 119/03 je potrebné ust. § 157 ods. 2 OSP (aktuálne ust. § 220 ods. CSP) vykladať a uplatňovať tak, že rozhodnutie všeobecného súdu musí uviesť dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Krajský súd je názoru, že okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol podstatné okolnosti týkajúce sa výkladu opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozhodnutia, vypořiadal sa so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a myšlienkový postup okresného súdu je z odôvodnenia napadnutého rozsudku dostatočne zrejmy. Okresný súd uviedol, ktoré skutočnosti mal z vykonaného dokazovania za preukázané, uviedol príslušné právny normy, ktoré na zistený skutkový stav aplikoval, a to s poukazom na všetky skutočnosti, ktoré boli zistené vykonaným dokazovaním, a tiež s poukazom na právne závery, ktoré okresný súd prijal.

17. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia nepochybne patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu a vyplýva aj z ustálenej judikatúry EŠLP. Zároveň však judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký argument, ktorý pre rozhodnutie vo veci samej nie je podstatný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ústavný súd SR opakovane vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu (IV. ÚS 115/03). Odvolací súd po preskúmaní odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie dospel k záveru, že okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zrozumiteľným a dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobe vyhovel. Okresný súd vo vzťahu ku svojim záverom uviedol relevantné skutkové zistenia, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania, a rozhodnutie okresného súdu preto nemožno považovať za svojvoľné či zjavne neodôvodnené, keď sa okresný súd zaoberal nosnou argumentáciou sporových strán a túto argumentáciu, aj pokiaľ išlo o obranu žalovaného (intervenienta), riadne vyhodnotil. Okresný súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení, nepoprel ich účel a význam v kontexte relevantných zistení o skutkovom stave veci. Z judikatúry ÚS SR vyplýva, že iba skutočnosť, že sa odvolateľ s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo o arbitrárnosti rozhodnutia súdu (I. ÚS 188/06). Okrem toho krajský súd považuje za potrebné poukázať, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá tzv. inú vadu konania len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné

vyvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu (Stanovisko občiansko-právneho kolégia NS SR č. 2 zo dňa 03. decembra 2015, Zbierka Stanovísk NS SR a súdov SR 1/2016). V danom prípade napadnutý rozsudok okresného súdu i čo do odôvodnenia spĺňal kritériá vecne správneho rozhodnutia za dostatočného rešpektovania ust. § 220 ods. 2 CSP.

18. Na základe uvedeného nevyhodnotil krajský súd odvolacie dôvody žalovaného ako relevantné. Krajským súdom bolo preto pristúpené k potvrdeniu rozsudku okresného súdu tak vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 430,31 Eur s prísl. ako aj vo výroku o náhrade trov prvoinštančného konania, ako vecne správneho rozhodnutia podľa ust. § 387 ods. 1 CSP. Výrok o trovách konania pred súdom prvej inštancie nebol odvolaním žalovaného osobitne napadnutý a ako výrok závislý od výroku v merite veci, bol preto pri potvrdení rozsudku okresného súdu rovnako potvrdený ako vecne správne rozhodnutie.

19. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté za aplikácie ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol v celom rozsahu úspešný žalobca, ktorému tak bola krajským súdom priznaná plná náhrada trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalovanému. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.
- Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.